

— Ножъ ли? извика г-жа Маргарита зачудена.

— Ей. Знаиъ азъ каквѣ ще ѣхъ вършиъ.

— Какво ще правите съ ножътъ?

— Ще отсѣкъ една дълга прѣчка, отговоритой.

И момата като го изгледа: — Азъ мисляхъ, каза, че ще плувате.

— Да плувамъ ли! Първо, господже, нѣмамъ тука облѣкло на пловачъ, и второ... Не знаиъ да плувамъ.

— Кога не знаете да плувате, рече момата круто, не чини нищо имали сте пловачкы дрехы или не.

— Разумѣва ся, каже г. Бевланъ, безъ да ся смути ни най-малко; но и мене ми ся струва, че вы не ще имате охотѣтъ да мя видите удавенъ. Не искате ли кърпѣтъ си? Като ви ѣхъ донесѣ, що вы е грыжѣ да ли тѣй или инакъ съмъ ѣхъ избавилъ.

— Тѣй да е, каза момата като сѣднѣ на брѣгътъ, идѣте си отсѣчете прѣчкѣтъ.

— Бевланъ който ся не смущаваше лесно, вмѣкнѣ ся въ горѣтъ и слѣдъ малко видѣхмы го излѣзе и носеше еднѣ дѣсковѣ вѣтвѣ коѣто и окарни отъ листовѣтъ ѣ.

— Нима' мислите да достигните насрѣщныйтъ брѣгъ съ тѣзи прѣчкѣ? Попыта г-жа Маргарита засмѣна и весела.

— Нѣмайте грыжѣ; почакайте и ще видите, отговори несмущаемыйтъ господинъ.